

SENYOR, LA NIT US ÉS TAN CLARA COM EL DIA

(Salm 139,12)

DIJOURS SANT
29 de març

SOLEDAT

Immersos en la soledat

Vincent Van Gogh, Home vell en dol

Soledat de Jesús

Crist «trist i abatut» (Mt 26,37). «Em moro de tristor» (Mt 26,38). «La meva ànima està tristíssima, fins a morir» (Mc 14,34). I encara: «Fins l'amic millor, en qui confiava, que menjava amb mi, compartint el meu pa, m'ha traït el primer», (Sl 41,10). I l'Abbà, que sempre l'acompanya i tota la vida ha estat al cor de Jesús, ara sembla que no hi és, no es deixa sentir... Sí, «era de nit» i «la foscor em fa companyia». *Pregar amb clamor i llàgrimes.*

I Jesús va clamar al Pare. Va cridar com la darrera expansió d'un cor desfet pel fracàs i el sofriment. La pregària té un llarg camí i costerut, perquè té el preu de la nostra entrega total, «la sang del cor» (Silvà del Mont Athos).

Soledat del món

En la soledat de Jesús es concentra la soledat del món. A Catalunya, a Espanya... La soledat d'Àfrica... A Europa, s'ha creat un Secretariat de la

Soledat. I una sèrie inacabable de soledats: emigrants, refugiats i persones excloses de tota mena. Una epidèmia de soledat... I nosaltres? També podem recollir el clamor i llàgrimes de tanta soledat.

Una soledat sonora

Fray Juan Bautista Maíno, Sant Antoni Abat en un paisatge

Plenitud en la soledat

«I va ser escoltat...» (He 5,7). Es pot anar a la soledat més extrema, a la fi del món i «allí hi ets tu, Senyor». Jesús abandonat al Pare i a la seva voluntat, després de si mateix i destrossat, experimenta el consol. «Se li va aparèixer un àngel del cel que el confortava» (Lc 22,43). De la pregària Jesús en sortí decidit, reconfortat, valent, fort: «Aixequem-vos, anem» (Mc 14,42). En l'«aparent abandó de Déu, Jesús es troba amb la tendresa de l'Abbà.

Les nostres soledats lluminoses

Una soledat acompanyada. L'oració i el recés on, en el silenci i en l'allunyament físic de tothom i de tot, experimentem una profunda i forta comunió amb aquell Déu que sempre hi és i ens acompanya. La soledat poblada per l'anàmnesi de tantes persones que ens estimen... *La soledat que jo acompanyo.* Tot acompanyant hem sentit a la vegada soledat i també la plenitud. Acompanyant em sento acompanyat o acompanyada... *La soledat de la comunitat.* Quina paradoxa, soledat i comunitat aparellades. És aquella soledat que és condició indispensable de tota relació humana, rica i gratificant... *La soledat radical de la condició humana.* Naixem sols, ens decidim sols, morim sols. «¿No sents, cor meu, la soledat de les estrelles?... I tota vida és camí de soledat» (Màrius Torres). La soledat com una possibilitat d'ésser... *La soledat lliurement abraçada.* Podem abraçar la soledat lliurement com a vida i font de vida. Que irradia pau i benestar. *Soledat sonora.* La soledat segueix essent soledat, però es transforma en «soledat sonora», fecunda... *Àngels de la soledat.* Si Jesús va sentir el consol dels àngels, ¿no serà que tots hem estat cridat a ser àngels enmig de l'epidèmia de la soledat?

SENYOR, LA NIT US ÉS TAN CLARA COM EL DIA

(Salm 139,12)

DIVENDRES SANT
30 de març

DOLOR

Home de dolors

Benito Prieto Coussent, Cristo crucificado

Dolor del Crist

Un home trepitjat... Com un cuc... Repugnant a la mirada de qui el veu... Amb totes les amargues vessants del dolor. «Un home de dolors i fet a la malaltia; i com un davant de qui amaguen la cara, el teníem per un no res menyspreable» (Is 53,3). «I nosaltres el preníem per un castigat, per un que Déu toca i humilia!» (Is 53,4). Fracassat! Tota la «religió» en contra... Considerat com a delinqüent... Així pot «compadir-se de les nostres febleses...» (He 4,15).

El sofriment del nostre món

Quina profunditat la del dolor dels qui moren de fam, dels qui s'ofeguen enmig del mar veient la costa de salvació, dels qui pateixen una malaltia crònica incurable, dels qui són torturats, dels qui pateixen l'atur o les conseqüències personals i familiars de la injusta societat de la desigualtat, els empresonats injustament... Quantes cares té el sofriment!... *Lluitar contra el propi dolor...* Perquè el cristianisme no és una exaltació del sofriment. I Déu és en el dolor, al nostre costat donant-nos forces per lluitar-hi en contra...

Lluitar contra el dolor dels altres... Els qui lluiten pels refugiats en plena mar o en camps de refugiats... El risc de la vida, els accidents continus, el cansament, la por,... la pèrdua de prestigi, la incomprensió, ser titllats d'idealistes, d'ingenus, de «bonisme»... *Compartir simplement el sofriment del altres.* És possible i humà viure sense cap mena de dolor i de sofriment quan germanes i germans nostres es troben aclaparats sota el pes de sofriments immensos? Sabem moltes coses *sobre el sofriment* de la gent, però no sabem gaire *del seu mateix sofriment*.

Com abunden els sofriments, abunda la consolació

Crist del Castell de Xavier [Crist somrient]

El dolor lluminós

A l'evangeli de Joan, la Passió és «la llibertat i la sobirana majestat del Crist en el sofriment i en la mort» (Donatien Mollat). Paradoxalment, en el moment més obscur, davant d'un ajusticiat i menyspreat, «un cuc i no pas un home» (Sl 22,7), el centurió crida: «Veritablement, aquest home era Fill de Déu» (Mc 15,39).

En la mida dels sofriments, abunda la consolació (cf. 2Cor 1,5)

Déu és en el sofriment humà, s'hi amaga, però no desapareix. I el dolor es converteix en «creu». Contemplem algunes llums que irradia el sofriment... *El sofriment de la compassió.* Les entranyes de Jesús foren remogudes pel sofriment dels altres. La persona que segueix Jesús entrarà també en aquest sofriment de la «misericòrdia», un cor afectat pel sofriment dels altres. «Feliços els misericordiosos» (Mt 5,7)... *El sofriment de la mateixa solidaritat efectiva.* La compassió és dolorosa i dolça a la vegada, però exigeix desprement personal i material, donar i donar-se. I «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35)... *El sofriment de la identificació amb el dolor aliè.* L'amor porta a la identificació. I l'amor cristià, s'inspira en aquell que va voler «fer-se en tot semblant als germans» (He 2,17). Hi ha carismes especials que són llum en la foscor... *El dolor d'un nou naixement.* Cada ferida que ens deixa el dolor en la nostra vida és com una esclatxa que ens va obrint a la vida plena, quan Déu ho serà tot en tots (cf. 1Cor 15,28).

SENYOR, LA NIT US ÉS TAN CLARA COM EL DIA

(Salm 139,12)

DISSABTE SANT
31 de març

ALEGRIA

Déu l'ha glorificat (Cf. Jn 12,28)

Manters

«Després de les proves de la seva ànima, veurà la llum» (Is 53,11)

Jesús, «en comptes de la joia que li era proposada, va suportar una creu, menyspreant-ne la ignomínia, i està assegut a la dreta del tron de Déu» (He 12,2). Tot bevent el calze, ha aconseguit la plenitud de la joia. La seva condició divina ara es manifesta, i com alegria...

El goig difícil

És possible l'alegria en el nostre món actual? Potser ens hi trobem amb «tremolor i d'esglai»? (Mc 16,8)... *Jesús, però, ens diu que sí, que l'alegria és possible.* «La meva alegria...» (Jn 15,11). Ningú no ens la podrà prendre, encara que passem per camins de tristesa. Una alegria extra, «completa». Cal transcendir les nostres mesures de felicitat i d'alegria per assolir l'alegria de Déu. On ens la proposa Jesús la felicitat? Unim-nos al grup dels deixebles, que «s'alegraren de veure el Senyor» (Jn 20,20). «El Senyor és a prop» (Fil 4,4-5). La nostra alegria va molt lligada a l'oració. Perquè la joia és un

do, fins i tot un fruit del mateix fet de pregar, de l'acte de demanar: «Fins ara no heu demanat res en nom meu, demaneu i rebreu, i la vostra alegria serà completa» (Jn 16,24). És que Déu és alegria (cf. Mt 25,21.23).

Alegria, tanmateix

Pérez Esquivel, El Resucitado acompaña al pueblo

Jesús viu la seva pròpia joia

Jesús comparteix la joia amb el Pare. Al final de la nostra vida, esperem que el Pare ens digui: «Entra en el goig del teu Senyor» (Mt 25,21.23). I el Crist, el primer de tots els vivents, ens comunica ja ara aquesta joia «completa». No parlem d'una joia superficial, sinó d'un sentit últim de la nostra vida i de les nostres obres, «sentir la pròpia vida envoltada pel misteri insuperable de la gràcia amorosa i salvífica» de Déu (Andrés Torres Queiruga). Una joia essencial i profunda que irradia a través de diverses dimensions de la vida personal i també comunitària.

«Us ho torno a dir, estigueu contents»

Alliberem l'alegria, perquè la portem dins... *Trencar la capa de la incredulitat*. Els deixebles, van veure Jesús «amb els ulls de la fe» i s'alegraren. Una fe que és «comptar d'una altra manera»... *El goig de la fraternitat*. «Que n'és de bo i agradable viure tots junts els germans!». Som filles i fills d'un mateix Pare, que ens concedeix dir joiosament «Abbà» tots junts. *L'agallíasis* de les primeres comunitats... *Feliços els compassius*. Misericòrdia i alegria s'agermanen, perquè la misericòrdia ens fa semblants a Déu, «Pare misericordiós», tot prolongant la seva bondat. «Ajudem Déu»!... *Una joia ecològica*. Amb la resurrecció del Crist se'ns obra l'alegria d'una fraternitat còsmica. La globalització pot esdevenir la universalització de l'alegria... *El plaer, una assignatura pendent*. El Ressuscitat és el «sí» de Déu al nostre món. Un plaer i una joia que no són pas de baixa intensitat... *El fervor*. És símbol de la sobreabundància. I Déu és sobreabundància d'amor gratuït i sense mida. «La nostra tristesa infinita sols es cura amb un infinit amor» (Papa Francesc)... *Tombar els murs de l'enemistat*. Déu, que ens ressuscità en el Crist (cf. Ef 2,6) ens concedeix la dignitat i el goig de compartir la seva obra de reconciliació, «destruir el mur de separació, abolint l'enemistat». Avui ¿no tenim potser una tasca particular entre nosaltres i una font de joia?